

Martha Wells

THE MURDERBOT DIARIES
VOLUME 2

MARTA VELSA

SLEPKABOTA
DIENASGRĀMATAS

2. GRĀMATA

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Melgalve

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-3

Ve370

Martha Wells

THE MURDERBOT DIARIES VOLUME 2

Rogue Protocol

Copyright © 2018 by Martha Wells

Exit Strategy

Copyright © 2018 by Martha Wells

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2018

Šis ir daiļliterāras darbs. Visas personas, organizācijas un
notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai
citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Ieva Melgalve*

Redaktore *Kristīne Zute*

Mākslinieks *Andis Reinbergs*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība Prometejs

ISBN 978-9934-553-30-1

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

PATVAĻĪGS PROTOKOLS

PIRMĀ NODAĻA

Ar botu vadītiem transportkuģiem man vienkārši neveicās.

Pirmais ļāva man braukt par zaķi apmaiņā pret manu mediju failu kolekciju — citas motivācijas viņam nebija — un tik ļoti koncentrējās uz savām funkcijām, ka sazinājās ar mani ne vairāk kā prasts krāvējbots. Visu ceļojuma laiku es biju divatā ar savu mediju krātuvi. Tieši tā, kā man patīk. Tas man radīja mājīgu priekšstatu, ka tā būs ar visiem botu transportkuģiem.

Un tad bija Dirsīgais Pētniecības Transports. DiPTa oficiālais nosaukums bija “tālbraucējs izpētes kuģis”. Dažādos mūsu attiecību posmos DiPTs bija draudējis mani nogalināt, kopā ar mani skatījies manus mīļākos seriālus, pārkonfigurējis manu ķermeni, sniedzis izcilu taktisko atbalstu, pierunājis mani izlikties par uzlabotu cilvēku un drošības konsultantu, izglābis manu klientu dzīvību un satīrījis pierādījumus pēc tam, kad man nācās novākt dažus cilvēkus. (Tie bija slikti cilvēki.) Man patiešām pietrūka DiPTa.

Un tad bija šis te transportkuģis.

Arī to vadīja bots, bez komandas, bet tajā bija pasažieri — tehniskie darbinieki, lielākoties ar minimālu vai vidēju prasmju līmeni, gan cilvēki, gan uzlabotie cilvēki, kas ceļoja ar pagaidu darba līgumiem starp tranzīstacijām. Šī nebija ideāla situācija, bet tas bija vienīgais transportkuģis, kas brauca man vajadzīgajā virzienā.

Līdzīgi kā citi transportu boti — bet ne DiPTs —, tas sazinājās ar tēliem un bija atļāvis man kāpt uz klāja apmaiņā pret manu saglabāto mediju satura kopiju. Tā kā pasažieru saraksts atradās transporta kanālā un līdz ar to bija pieejams citiem, es lūdzu, lai transports mani uz ceļojuma laiku tajā iereģistrē — ja nu kāds pārbaudītu. Pasažiera anketā bija aile “nodarbošanās”, un īsā vājuma mirklī es paziņoju, ka esmu drošības konsultants.

Transports nosprieda, ka tādā gadījumā var izmantot mani kā klāja drošībnieku un sāka man ziņot par problēmām ar pasažieriem. Es kā tāds idiots sāku uz tām reaģēt. Nē, es arī nezīnu – kādēļ. Varbūt tādēļ, ka biju tam izveidots un tas bija ierakstīts DNS, kas kontrolē manas organiskās daļas. (Vajadzētu ieviest kļūdas paziņojuma kodu ar nozīmi “Ziņu saņēmu, bet nolēmu tevi ignorēt”.)

Sākumā tas bija diezgan vienkārši. (“Ja tu viņai vēlreiz uzbāzīsies, tad es salauzīšu katru tavas rokas un plaukstu kaulu. Šis process aizņems apmēram stundu.”) Tad viss kļuva sarežģītāk, jo pat tie pasažieri, kas cits citam patika, sāka strīdēties. Es pavadīju daudz laika (vērtīga laika, ko būtu varējis pavadīt, skatoties/lasot savus saglabātos izklaides medijus), piestrādājot par starpnieku strīdos, par kuriem man bija pilnīgi pajāt.

Tagad ritēja pēdējais ceļojuma cikls, mēs visi bijām kaut kā pamanijušies izdzīvot, un es devos uz ēstuvi, lai izšķirtu vēl vienu kautiņu starp debiliem cilvēkiem.

Transportā nebija dronu, bet tajā bija neliels drošības kameru pārklājums, tādēļ es jau pirms durvju atvēršanās zināju, kādās pozīcijās atradās cilvēki kambīzes/ēstuves daļā. Soļoju pāri telpai — cauri aurojošu cilvēku, apgāztu galdu un krēslu jūklim —, līdz nostājos starp abiem cīkstoņiem. Viens bija ieroča vietā pacēlis galda piederumu, kas pēc prātīgas un cilvēka pirkstus nenoraujošas kustības nonāca manās rokās.

Jums varētu šķist, ka tad, ja persona, ko visi pazīst kā drošības konsultantu, iegāžas kaujas laukā un atbruņo vienu no dalībniekiem, visi

piebremzēs un izvērtēs savas prioritātes šajā situācijā, — bet, oi, kā jūs kļūdītos. Cikstoņi pastreipuļoja atpakaļ, vēl arvien viens otru lamādami. Pārējie telpā esošie pārslēdzās no tā, ka auroja lamuvārdus kaušļu virzienā, uz to, ka auroja uz mani, visi kā viens cenšoties izstāstīt man dažādas notikušā versijas. Es nobļāvos: “Mutes ciet!”

(Patīkamais aspekts tajā, ka mēģini izlikties par uzlabotu cilvēku, drošības konsultantu, nevis konstruktīvu DrošVienību, ir tur, ka vari pateikt cilvēkiem, lai aizver mutes.)

Visi aizvēra mutes.

Tad — vēl arvien smagi elpodams — Eiress teica: “Konsultant Rin, jūs taču teicāt, ka nevēlaties nākt uz šejieni...”

Otrs — Elbiks — dramatiskā žestā bakstīja ar pirkstu: “Konsultant Rin, viņš teica, ka tūlīt...”

Es biju licis, lai transports ieregīstrē manu vārdu kā “Rins”, lai arī RaviHyrāl raktuvēs biju izmantojis vārdu “Ēdens”. Biju gana drošs, ka RaviHyrāl tranzīstacijas drošībniekiem nebija iemesla saistīt šo identitāti ar šādām tādām pēkšņām nāvēm, kas bija notikušas uz privātas atspoles, un, pat ja tā būtu, viņi nemeklētu kādu, kas atrodas ārpus viņu jurisdikcijas, ja vien nebūtu noligti to darīt. Bet tomēr šķita labāk vārdu nomainīt.

Pārējie, kas sāka uzrasties no aizgaldēm un strauji sabūvētām krēslu barikādēm, mēģināja pievienoties, un sekoja vēl vairāk klaigāšanas un bakstīšanas ar pirkstiem. Tas bija tik tipiski. (Ja nebūtu raidījumu, kurus es lejupielādēju izklaides kanālos, es būtu nospriedis, ka vienīgais lielākajai daļai cilvēku zināmais komunikācijas veids ir rādīt ar pirkstu un kliegt.)

Objektīvie divdesmit seši ceļojuma cikli subjektīvi šķita vilkušies vismaz divsimt trīsdesmit. Biju mēģinājis viņus izklaidēt. Biju nokopējis visus vizuālos medijus transporta pasažieriem pieejamajā sistēmā, tā ka tos varēja skatīties uz ekrānvirmām — tas vismaz samazināja raudāšanu līdz minimumam (gan bērniem, gan pieaugušajiem). Un, jā, kaušanās dramatiski

samazinājās pēc tās reizes, kad es vienu no viņiem ar vienu roku piespiedu pie sienas un deklarēju stingrus noteikumus. (Pirmais noteikums: neskaries klāt drošības konsultantam Rinam.) Bet pat tas parasti noveda pie tā, ka es bezpalīdzīgi klausījos viņu problēmās un sūdzībās citam par citu, par daudzajām korporācijām, kas viņus izdrāzušas (stāsti manim, lakstīgala), un par eksistenci kā tādu. Jā, to visu klausīties bija mokoši.

Šodien es teicu: “Man vienalga.”

Visi atkal aizvērās.

Turpināju: “Mums ir palikušas ne vairāk kā sešas stundas, līdz šis transports pieslēgsies dokiem. Pēc tam jūs varat cits citam nodarīt, ko vien vēlaties.”

Tas nedarbojās — viņiem vēl arvien šķita, ka ir jāizstāsta pēdējā kautiņa iemesls. (Neatceros, kas tas bija — izdzēsu to no atmiņas tūlīt pēc tam, kad izgāju no telpas.)

Viņi visi bija kaitinoši un izcili neadekvāti cilvēki, bet es nevēlējos viņus nogalināt. Nu labi, varbūt drusciņ.

DrošVienības pienākums ir aizsargāt klientus pret jebko, kas viņus varētu nogalināt vai ievainot, un maigi atturēt viņus no savu biedru nogalināšanas, sakropļošanas utt. Iemesls, kādēļ viņi centās cits citu nogalināt, sakropļot utt., nebija DrošVienības problēma, par to bija jādomā cilvēku vadītājam. (Vai arī nevis jādomā, bet apzināti jāignorē, līdz viss projekts sabrūk monumentālā sapisienā un tava DrošVienība lūdzas pēc maigas atpestīšanas, ko sniegtu nejauša, katastrofāla eksplozija ar sekojošu dekompresiju, — bet nav jau tā, ka es to zinātu no pieredzes.)

Bet šeit, šajā transportkuģī, nebija vadītāja — tikai es. Un es zināju, kurp viņi dodas, un viņi zināja, kurp dodas, pat ja viņi izlikās, ka dusmu un aizkaitinājuma pamatā ir Vinigo vai Evas ārpus kārtas paņemtā simulēto augļu paciņa. Tā nu es viņos nemitīgi klausījos un izlikos, ka veicu visaptverošu izmeklēšanu par tādiem pārkāpumiem kā “kurš atstāja cepumu papīriņu ēdnīcas tualetes izlietnē”.

Viņi devās uz darba iestādi kaut kādā sūdu bedrē. Eiores man pastāstīja, ka viņi visi bija pārdevuši savu darbaspēku uz divdesmit gadu termiņu, kura beigās viņus gaidīs pamatīga summiņa. Viņš zināja, ka tas bija briesmīgs darījums, bet labāks nekā citas viņiem pieejamās iespējas. Darba līgums ietvēra pajumti, bet lika maksāt procentus par visu pārējo — apēsto ēdienu, izmantoto enerģiju un jebkādu medicīnisko aprūpi, tostarp profilaktisko.

(Es zinu. Rathi bija teicis, ka konstruktīvu izmantošana ir verdzība, bet man vismaz nebija jāmaksā uzņēmumam par savu remontu, uzturēšanu, munīciju un bruņām. Protams, neviens nebija man prasījis, vai es vēlos būt DrošVienība, bet tā ir pilnīgi cita metafora.)

(Piezīme sev: noskaidrot vārda “metafora” definīciju.)

Biju jautājis Eioresam, vai šos divdesmit gadus skaitīja pēc planētas kalendāra vai arī tā uzņēmuma, kas uzturēja planētu, kalendāra, vai arī Korporācijas Malas rekomendētā standarta, vai kā? Viņš nezināja un nesaprata, kāda tam nozīme.

Jā, tieši tāpēc es centos viņiem nepieķerties.

Es nekad nebūtu izvēlējis šo transportu, ja būtu bijusi cita iespēja, bet tas bija vienīgais maršruts uz tranzītstaciju, no kuras varēja tikt uz manu nākamo galamērķi. Es centos nokļūt Milu — ārpus Korporācijas Malas.

Biju pieņēmis šo lēmumu pēc RaviHyrāla atstāšanas. Sākumā man bija jābūt žīglam un pēc iespējas jāpalielina attālums starp sevi un tranzītstaciju. (Sk. iepriekš — noslepkavoti cilvēki.) Biju paķēris pirmo draudzīgo kravas transportu un pēc septiņu ciklu brauciena nokāpis pārbāztā tranzītmezglā — tas bija labi, jo pūli bija viegli pazust, un slikti, jo man visapkārt it visur bija cilvēki un uzlaboti cilvēki, un viņi skatījās uz mani, un tā bija elle. (Skaidrs, ka pēc tam, kad satiku Eioresu un pārējos, mana elles definīcija kļuva krietni precīzāka.)

Turklāt man pietrūka DiPTa, un man pietrūka pat Tapanas un Maro, un Rami. Ja reiz bija jā rūpējas par cilvēkiem, tad labāk par maziem

un maigiem, kas izturējās pret tevi mīli un domāja, ka tu esi superīgs, jo mūždien pasargā viņus no nobeigšanas. (Viņiem es patiku tikai tāpēc, ka viņi uzskatīja mani par uzlabotu cilvēku, bet visu jau nevar gribēt.)

Pēc notikumiem RaviHyalr biju nolēmis beigt dirsties un pazust no Korporācijas Malas, bet man tik un tā bija jāplāno maršruts. Man nepieciešamie grafiki un kanāli uz transporta nebija pieejami, bet nu, kad bijām dokos, es biju pārsātināts ar informāciju, tā ka man vajadzēja laiku, lai izurbtos tai cauri. Turklāt es uzturējos šajā mezglā jau veselas divdesmit divas minūtes, un man izmisīgi vajadzēja brīdi miera. Tā nu es iešmaucu automātiskā pārceļošanas servisa centrā un izmantoju daļu resursu no savas jaunās cietās valūtas kartes, lai samaksātu par privātu atpūtas kārbu. Tā bija tieši tik liela, lai es varētu tajā atgulties, noliekot mugursomu blakus, bet pietiekami līdzīga pārvadāšanas kastei, lai man šķistu savādi mierinoša. Biju pavadījis daudz brīnišķīga laika vienatnē pārvadāšanas kastēs, kad mani kā kravu veda uz līguma vietu. Domāju, ka cilvēkam gan būtu jābūt krietni sagurušam, lai spētu te atpūsties neklīdzot.

Kad biju iekārtojies, pārskatīju stacijas kanālus, lai uzzinātu, vai nav kādas nesen pienākušas ziņas par DeltFall vai GrayCris. Gandrīz tūlīt trāpīju uz stāsta pavediena. Notika tiesas process, tika sniegtas liecības un tā tālāk. Neizskatījās, ka kopš laika, kad pametu RaviHyalr, daudz kas būtu mainījies, un tas bija kaitinoši. Neērtā DrošVienība, par ko neviens negribēja runāt, vēl arvien bija bezvēsts prombūtnē, tiktāl – urā. Bija grūti pateikt, vai žurnālisti uzskatīja, ka mani kāds slēpj, vai tomēr ne. Viņi šķietami negribēja domāt par to, vai es būtu varējis aizbaldīties kaut kur viens pats. Tad es trāpīju uz interviju ar Dr. Mensu, kas bija publicēta pirms sešiem cikliem.

Bija negaidīti patīkami viņu atkal ieraudzīt. Palielināju attēlu labākai redzamībai un nospriedu, ka viņa izskatās nogurusi. No video fona nevarēju pateikt, kur viņa atrodas, un žigla intervijas satura pārbaude nedeļa par to nekādu mājienu. Cerēju, ka viņa ir atgriezusies

Saglabāšanā — vai, ja viņa vēl arvien atradās BrīvTirgus Ostā, tad cerēju, ka viņi ir parūpējušies par pienācīgu drošību. Bet, zinot, ko viņa domāja par DrošVienībām (tā pati “verdzības” padarīšana), šaubījos, ka viņa tādu nolīgusi. Pat kanālā, kurā nebija MedSistēmas, varēju noteikt, ka āda viņai ap acīm liecināja par miega badu, kas jau draudēja kļūt hronisks.

Jutos nedaudz tā kā gandrīz vai vainīgs. Kaut kas nebija labi, un es cerēju, ka tas nebija manis dēļ. Manis izbēgšana nebija viņas vaina, un es cerēju, ka viņi neuzskata Mensu atbildīgu par, nu, patvaļīgas DrošVienības ar masu slepkavību pagātnē palaišanu cilvēkos, kuri neko ļaunu pat nenojauta. Viņa bija gribējusi mani aizvest mājup, uz Saglabāšanu, kur viņa mani būtu — nezinu, civilizējusi, izaudzinājusi vai kaut ko tādu. Īsti labi nesapratu nianšes. Vienīgais, ko zināju droši, bija, ka Saglabāšanā nebija vajadzīgas DrošVienības, un viņu izpratnē DrošVienības uzskatīšana par brīvu personu nozīmētu, ka man būtu cilvēks — “aizbildnis”. (Citviet tādu sauc vienkārši par īpašnieku.)

Vēlreiz pārskatīju saturu. Ziņu aģentūru veiktā izmeklēšana atklāja citus gadījumus, kas liecināja, ka GrayCris uzbrukums DeltFall nometnei bija drīzāk viņiem ierastā notikumu gaita, nevis novirze no tās. (Šitā es izskatos, kad esmu dikti pārsteigts.) Jau labu laiku bija krājušās sūdzības par šaubīgiem līgumiem un ekskluzīvām izmantošanas tiesībām dažādās vietās, tostarp arī par potenciālu teraformēšanas projektu aiz Korporācijas Malas, kas nevienam nezināmu iemeslu dēļ bija pamests. Sajāt planētu — pat daļu no planētas — bez jebkāda iemesla bija diezgan ievērojams pasākums, un es biju pārsteigts, ka viņi bija tikuši sveikā cauri. Nu, labi, es nebiju pārsteigts.

Žurnālists jautāja Dr. Mensai par pēdējo minēto incidentu, un viņa teica: “Pēc tam kad saskāros ar GrayCris, nolēmu mudināt Saglabāšanas Padomi pievienoties formālam aicinājumam izpētīt situāciju Milu. Neizdevies teraformēšanas projekts ir traģiska resursu un planētas dabiskās virsmas izšķērdēšana, bet GrayCris atsakās skaidrot savu rīcību.”

Žurnālists bija pievienojis Mensas paziņojumam informācijas bloku ar komentāriem par nelielu uzņēmumu ārpus Korporācijas Malas, kas nesēn bija pieteicies pārņemt GrayCris pamesto teraformēšanas projektu. Viņi nupat bija uzstādījuši automatizētu savilcēju, kas neļautu pamestajam teraformēšanas kompleksam sabrukt atmosfērā, un drīz viņiem vajadzēja sākt vietas izvērtēšanu. Tad komentārs kļuva visnotaļ dramatisks, viešot pārdomas par to, ko šī izvērtēšanas komanda atradīšot.

Es gulēju, pētīju kanālus un grafikus un nospriedu, ka zinu, ko atradīs izvērtēšanas komanda.

Iemesls, kādēļ es blandījos apkārt brīvībā un Dr. Mensa bija ziņās, bija tāds, ka GrayCris bija bijuši gatavi nobeigt veselu baru bezpalīdzīgu cilvēku — pētnieku —, lai saņemtu ekskluzīvu pieeju citplanētiešu paliekām: neorganiskiem un, iespējams, arī organiskiem materiāliem, ko saprātīga citplanētu civilizācija bija atstājusi mūsu apskates reģiona augsnē. Tagad es par to zināju daudz vairāk, jo biju noklausījies, kā Tapanā ar pārējiem sarunājas par kodu, kas ļāva noteikt svešos sintētiķus, un tādēļ, ka biju lejupielādējis grāmatu par šo tēmu un lasīju to pauzēs starp seriāliem. Gan Korporācijas Malā, gan ārpus tās starp politiskām un korporatīvām vienībām bija milzums vienošanos par citplanētiešu paliekām. Būtībā nevienam tās nebūtu jāaiztiek, ja vien nav iegūts blāķis īpašu sertifikātu, un varbūt arī tad ne.

Laikā, kad pametu BrīvTirgus Ostu, vispārējais pieņēmums bija tāds, ka GrayCris bija vēlējušies netraucētu pieeju šīm paliekām. Droši vien GrayCris būtu izveidojuši raktuves vai kolonijas būvi, vai kādu citu pamatīgu projektu, kas kalpotu kā aizsargs, kamēr viņi izgūtu un pētītu paliekas.

Tā ka — ja nu Milu teraformēšanas projekts bija tikai veiksmīgs aizsargs citplanētiešu palieku, svešo sintētiķu vai abu divu izrakumu vai izgūšanas projektam? GrayCris bija pabeiguši izguvi un izlikušies, ka pārtrauc teraformēšanas projektu, ko nebija pat sākuši. Pamestā tehnika galu galā sabruktu atmosfērā, un līdz ar to arī visi pierādījumi.

Ja Dr. Mensai būtu atbilstošie pierādījumi, GrayCris izmeklēšana kļūtu daudz interesantāka. Varbūt pat tik interesanta, ka žurnālisti pilnīgi aizmirstu par paklīdušo DrošVienību. Un tad Dr. Mensai vairs nebūtu jābūt BrīvTirgus Ostā, viņa varētu doties atpakaļ uz Saglabāšanu, kur bija droši, un man vairs nebūtu par viņu jāuztraucas.

Iegūt pierādījumus nebūtu grūti, es spriedu. Cilvēki mūždien iedomājas, ka ir noslēpuši visas pēdas un izdzēsuši datus, bet viņi bieži kļūdās. Tātad... Varbūt man tas būtu jādara. Es varētu doties uz Milu, savākt visādus datus un nosūtīt tos Dr. Mensai — vai nu uz vietu, kur viņa mitinājās BrīvTirgus Ostā, vai arī uz viņas mājām Saglabāšanā.

Atkal pieslēdzos centrāles kanālam un nomainīju vaicājumus — tagad meklējot transportu uz Milu —, bet publiskajā sarakstā neredzēju atbilstošus braucienus. Paplašināju meklēšanu, iekļaujot saistītās tranzīstacijas. Izdevās atrast tikai četrdesmit ciklus vecu komentāru par transportu — jaunumos bija rakstīts, ka teraformēšanas komplekss ir atzīts par pamestu, jo vietējā tranzīstacija bija reģistrējusi ilgstošu neaktivitātes periodu. Tur bija rakstīts, ka visi kravas transportkuģi uz Milu ir apturēti, palicis tikai transportceļš no HaveRatton stacijas, kas atradās pie pašas Korporācijas Malas robežas. Nevarēju iegūt jaunāku informāciju par transportiem, kas devās uz Milu no HaveRatton, tikai neskaidrus ziņojumus par to, ka tādi kādreiz esot eksistējuši.

Pastāvēja iespēja, ka es nevarētu nokļūt uz Milu citādi, kā vien pats ar savu kuģi, un pat tas būtu neiespējami. Man ir treniņa modulis divp-lāksņiem un citiem atmosfēras lidaparātiem, bet ne atspoļkuģiem, transportkuģiem vai kam tamlīdzīgam. Man būtu jānozog gan kuģis, gan pilotbots, un tas nu būtu pārāk sarežģīti pat man.

Bet HaveRatton bija galvenais mezgls, caur kuru transportkuģi devās ārpus Korporācijas Malas, un tur es varēju izvēlēties simtiem galamērķu. Tā ka, pat ja Milu plāns izgāztos, ceļš nebūtu velti mērots.

Nākamais transportkuģis, kas devās uz HaveRatton, bija reģistrēts kā krava un pasažieri, un tā nu es nonācu pie Eiresa un pārējās līgumsais-tībās iesprostoto idiotu bandas.

Pēc tam kad biju izšķīris kārtējo cikstiņu ēdamzālē un mēģinā-jis noslēgt savu īso izmisušu cilvēkveidīgo attiecību konsultanta karjeru, devos noslēpties uz savas lāviņas. Kad izgājām cauri tārpejai un sākām tuvoties HaveRatton stacijai, pieslēdzos tās kanālam.

Man bija pēc iespējas ātrāk jāiegūst transportkuģu grafiki, turklāt nepacietīgi gaidīju, kad gūšu iespēju lejupielādēt jaunākos mediju mate-riālus. Jaunākais šovs, ko es biju sācis skatīties, sākumā bija bijis labs, bet pamazām kļuva kaitinošs. Tas bija par pirmsteraformēšanas apskati (uz planētas, kuras profils jebkurā gadījumā bija pilnīgi nepiemērots terafor-mēšanai, bet tas mani nesatrauca), kas pamazām kļuva par cīņu uz dzī-vību un nāvi — gan pret naidīgu faunu, gan pret mutantiem sirotājiem. Bet cilvēki bija pārāk bezpalīdzīgi, lai tas būtu interesanti, un viņus visus pamazām novāca. Jau jutu, ka tas viss velk uz depresīvām beigām, un nebiju īstajā garastāvoklī. Tas bija īpaši kaitinoši tāpēc, ka skaidri varēja redzēt, kā varonīgas DrošVienības un varbūt kaut kādu interesantu cit-planētiešu palieku pievienošana padarītu to visu par aizraujošu piedzīvo-jumu gabalu.

Un viņu nodrošinājuma uzņēmums nekādi nebūtu sniedzis garan-tiju apskates komandas drošībai bez tādas vai citādas profesionālas aiz-sardzības. Tas bija nereālistiski. Arī varonīgas DrošVienības bija nereā-listiskas, bet, kā reiz teicu DiPTam, ir labais un sliktais nereālistiskums.

Seriālu beidzu skatīties ap to brīdi, kad mutanti aizstibija prom grupas biologu ar mērķi viņu apēst. Nopietni, tieši šādu situāciju novēr-šanai es biju izveidots.

Domas par transportkuģa pasažieru gaidāmo likteni arī bojāja man omu. Negribēju skatīties uz bezpalīdzīgiem cilvēkiem. Labāk vērotu, kā gudri cilvēki izglābj cits citu.

Caurskatīju pieejamās informācijas sarakstus, tad sāku jaunas lejupielādes un pieprasīju grafikus un transporta ceļvedi, lai noskaidrotu, kā var nokļūt līdz Milu.

Šajā ciklā nekā, arī nākamajā nekā. Pat tad, kad paplašināju meklēšanu līdz pat trīsdesmit cikliem no šī brīža. Njā, tā varbūt bija problēma.

Starplaikos starp pasažieru dripselēšanu biju daudz domājis par savu plānu un nu ciest nevarēju pat domu par atteikšanos no tā; es patiešām gribēju ierībt GrayCris, un, ja nevarēju to izdarīt ar sprāgstošiem lādiņiem, tad šī bija nākamā labākā izvēle. Varbūt grafiki nebija atjaunināti — cilvēki ir tik sasodīti neuzticami datu pārvaldītāji. Kad palēninājām gaitu, lai pietuvotos stacijas dokiem un nolaistos, izpētīju stacijas publiski pieejamo galamērķu sarakstu, un, jā, Milu tur bija. Kā parasti, tranzīstaciju vadīja neatkarīgs uzņēmums, tādēļ galamērķis vēl arvien bija aktīvs, lai gan teraformēšanas komplekss bija pamests. Stacijas iemītnieku skaits bija mainīgs un nepārsniedza simtu.

Mainīgs — tas bija labi; tas nozīmēja, ka Milu bija maz pastāvīgo iedzīvotāju un cilvēki nemitīgi ieradās un aizlidoja. Bet mazāk par simtu — tas bija slikti. Pat ja es varētu tur nokļūt bez īsta iemesla stacijā atrasties, man būtu jānodrošina, ka mani neviens nepamana.

DiPTs bija mainījis manu konfigurāciju tā, lai skeneri mani neregistrētu kā DrošVienību, un es pats biju sev uzrakstījis nedaudz koda, kas ļāva man izturēties līdzīgāk cilvēkam vai uzlabotam cilvēkam. (Lielākoties piešķīru sev pēc nejaušības principa mainīgas kustības un elpošanu.) Bet man bija jāizvairās no citām DrošVienībām, un būtu bijis lieliski izvairīties arī no cilvēkiem (piemēram, no darba nosūtījumu centra personāla), kuri būtu redzējuši DrošVienības bez bruņām. GrayCris Korporācijas Malā nolīga DrošVienības, un varbūt viņi tās bija izmantojuši arī

Milu stacijā. Atstājot teraformēšanas projektu, GrayCris būtu vajadzējis aizvākt arī visu biroja personālu no tranzītstacijas, bet tur dzīvojošie cilvēki tik un tā varētu būt redzējuši viņu DrošVienības. Tas bija aprēķināts risks... Tas ir, es to dariju, lai gan zināju, ka tādejādi varbūt šauju pats sev ceļa locītavā.

Būtu varējis atteikties no šīs idejas pavisam. Šeit bija transportkuģi, kas devās uz galamērķiem tālu aiz Korporācijas teritorijas, uz vietām, par kurām es nezināju neko. Bet biju noguris no izlikšanās, ka esmu cilvēks. Man bija nepieciešama atelpa.

Caurskatīju privātpersonu kuģu grafiku un nemanīju, ka starp tiem kāds dotos uz Milu. Bet vairāki kuģi, kam pēc grafika bija jāizlido tuvākā cikla laikā, nebija norādījuši galamērķi. Viens bija neliels kravas transports ar pilotbotu, kas bija tieši tik liels, lai varētu aizvest apmēram simt vai simt piecdesmit cilvēkiem nepieciešamos krājumus uz kādiem simts cikliem vai vairāk. Pārbaudīju tā vēsturi žurnālā un noskaidroju, ka tas regulāri izlidoja un atgriezās. Tas varētu būt privāts uzņēmējs, kas piegādā resursus Milu stacijai, un galamērķis nebūtu rakstīts grafikā, jo viņi negribēja, lai, pirms teraformēšanas kņada ir rimusies, tur ieklist kaut kādi cilvēki.

Patiesībā kravas kuģim bija paredzēts izlidot pirms astoņpadsmit cikliem, bet tas bija lūdzis iespēju pagaidīt. Vienlaikus ar manu transportkuģi HaveRatton stacijā ielidoja vēl seši transporti ar dažādu ietilpību un izlidošanas punktiem. Varbūt kravas kuģis gaidīja kādu no tiem, ja bija nepieciešams apmierināt pieprasījumu pēc konkrētas kravas. Varbūt kuģis gaidīja remontu.

Lai uzzinātu vairāk, man bija jājautā personiski.

OTRĀ NODAĻA

Tiklīdz transportkuģis bija beidzis nolaišanos dokos, es nokāpu no lāviņas, savācu mugursomu (kurā gan bija šādas tādas lietas, bet pamatā tā soma bija vajadzīga, lai es vairāk izskatītos pēc ceļojoša cilvēka) un devos pa īsāko ceļu — pa personāla lūku — uz pasažieru izkāpšanas slūžām. Pārējie dosies pa kravas lūku un tālāk uz transporta moduli, kuru kravas pacelājs aizvilks līdz kuģim, kas viņus aizvedīs uz jaunajām mājām. Tas tika pasniegts kā īpaši ērts risinājums, bet patiesībā tie, kas bija noslēguši ar viņiem līgumu, nevēlējās, lai kāds kājām dotos cauri stacijai, kur būtu iespējams pārdomāt un aizbēgt.

Negribēju atvadīties. Nevarēju izglābt tik daudzus cilvēkus no tā, kurp viņi devās — kur, kā viņiem likās, viņi vēlas doties —, bet man arī nebija uz to akurāt jānoskatās.

Toties atvadījos no transportkuģa, kurš izlaida mani pa slūžām un izdzēsa ierakstu no sava žurnāla. Noprātu, ka tas jutās bēdīgi, ka dodos prom, bet šis nebija ceļojums, kuru es vēlētos atkārtot.

Jau biju piešāvis roku dažādu centrāļu un gredzenu drošības sistēmu uzlaušanā, tādēļ došanās garām ieroču skeneriem nervus vairs tik ļoti nebojāja. DrošVienības ir izveidotas kā mobilas DrošSistēmu — jebkādu DrošSistēmu — daļas, lai uzņēmums varētu mūs iznomāt visplašākajam klientu lokam, pat tādiem, kuru aprīkojums ir aizsargāts. DrošSistēmas uzlaušanas āķis ir tur, ka vajag likt tai domāt, ka tev tur ir jābūt,

un uzņēmums bija mani dāsni apgādājis ar kodiem, kas tam bija nepieciešami. Prakse un šausminoša nepieciešamība bija padarījusi mani par īstu speciālistu koda uzlabošanā reāllaikā.

Es iegriezos gredzena tirdzniecības centrā — automatizētā kioskā, kas pārdeva kanāla saskarnes neuzlabotiem cilvēkiem, portatīvus ekrānus un atmiņas čipus. Čipi — katrs pirksta gala lielumā — bija paredzēti ārējai datu glabāšanai. Tos izmantoja cilvēki, kas uzstādīja jaunas datu sistēmas vai ceļoja uz vietām, kur nebija kanāla, vai kas vēlējās uzglabāt datus vietā, kas kanālam nav pieejama. (Tiesa, uzņēmuma DrošSistēmām bija metodes, kā tos nolasīt, jo klienti mēdza tajos glabāt aizsargātus datus.) Izmantojot cietās valūtas karti, nopirku veselu komplektu. (Redzēju, ka tajā palicis vēl daudz naudas — Tapana un pārējie acīmredzot bija man dāsni samaksājuši.)

Privātie doki nekad nemēdz būt tik rosīgi kā sabiedriskie — te bija tikai daži cilvēki, kas devās iekšā un ārā, kā arī daudzi krāvējboti, kas pārvietoja kravu. Dodoties pa iekāpšanas zonu, skenēju, vai tajā nebūs dronu, bet maniju tikai divus, kas sekoja līdz krāvējbotu darbam. Atradu kravas kuģa spaiļes un pieklauvēju kanālā, lai uzzinātu, vai kāds ir mājās. Pilotbots klauvēja pretī.

Tas bija zema līmeņa bots, ne tik funkcionējošs, lai būtu nogarļaiķojies, stāvot dokā, vai lai viņu interesētu iespēja kaut ko padarīt. Līdzīgi kā transportboti, ar kuriem man bija iznākusi darīšana (DiPTs bija izņēmums), tas komunicēja ar attēliem. Jā, tas devās uz Milu, tas brauca uz Milu četrdesmit septiņu ciklu grafikā. No tranzīta kontroles bija pienākusi ziņa, ka tam ir jāaizkavē izlidošana, bet tas gaidīja atļauju izlidot tuvāko divu ciklu laikā. Sarunāties ar viņu bija kā runāt ar informatīvu reklāmu ceļotājiem.

Bet es nospriedu, ka beidzot man ir paveicies.

Liku tam domāt, ka man ir Ostas vadības atļauja, un lūdzu, vai varu iekāpt. Tad es maigi izgriezu savu ierašanos no bota atmiņas. Ciktāl

viņš zināja, es vienmēr biju bijis uz klāja. Man nepatika šādi rīkoties — es labprātāk visu sarunātu ar pilotbotu. Bet šis bija tik aprobežots, ka baidījās — tas nespēs vienoties par tālāko rīcību un pēc tam pieturēties pie plāna. Negribēju riskēt un pieļaut iespēju, ka tas varētu pastāstīt par mani Ostar vadībai vien tāpēc, ka nespēj saprast, kāpēc tas būtu slikti.

Pa šauru gaiteni devos uz galveno telpu un atradu eju uz kravas un krājumu uzglabāšanas telpu. Tā bija neliela — tajā pietika vietas konsolēi, ar kuras palīdzību varēja pievienot un noņemt kravas moduļus, kā arī uz klāja nepieciešamo krājumu skapīšiem. Abi moduļi jau bija pievienoti, tātad, ja kuģis gaidīja kravu, viens būtu jānoņem un jāpārlādē. Tomēr, ņemot vērā komandas telpu konfigurāciju, mani tas netraucētu.

Izmantoju šo laiku, lai pārmeklētu telpas — galvenokārt tādēļ, ka biju nedaudz satraukts un mani vēl arvien bija ieprogrammēts paradums doties apgaitā. Man sekoja Kuģa remondroni — viņu uzmanību piesaistīja kustīgs ķermenis, kam tur nebija jābūt —, tomēr bez Kuģa norādēm viņi mani neaiztika. Šeit nebija privātu kajīšu, tikai netālu no pilota telpas, blakus kontroles panelim, pie sienas bija izbūvētas dažas lāviņas. Vēl divas atradās telpās pie kravas pieņemšanas stacijas, blakus avārijas MedSistēmai un nelielai tualetes telpai. Man tā nebija nepieciešama, un es jutos atvieglots, ka nenāksies izlikties, ka izmantoju šo telpu pietiekami bieži, lai izskatītos pēc cilvēka. Tomēr biju sācis pierast pie tā, ka man ir pieejama cilvēku duša. Salīdzinot ar uzņēmuma izveidoto drošības telpu, šis bija luksuss. Iekārtojos vienā no lāviņām pie kontroles paneļa un sāku pārskatīt jaunus medijus.

(Labi, man būtu vajadzējis aptvert, ka lāviņas gulēšanai, kā arī citi krājumi vienā no skapīšiem varbūt tur nebija nonākuši nejauši.)

Izmēģinājis un izbrāķējis dažus nesen lejupielādētus seriālus, es izvēlējos kāda daudzsološāka varianta pirmo sēriju. Tā darbība notika alternatīvā pasaulē ar maģiju un mazitcamiem runājošiem ierociem. (Mazitcamiem, jo es biju runājošs ierocis un labi zināju, ko cilvēki par mani domā.)

Pēc kādām divdesmit stundām es vēl arvien biju iegrimis seriālā un izbaudīju atvaļinājumu bez cilvēkiem. Par laimi, kad ieslēdzās dzīvības nodrošināšanas sistēma, es sajutu gaisa spiediena palielināšanos. (Man nav nepieciešams daudz gaisa, un gadījumā, ja paliktu pavisam bez tā, varēju ieiet snaudas režīmā, tādēļ automātiska transportam minimālā atmosfēra man ir pieņemama.)

Nopauzēju sēriju un piecēlos sēdus. Jautāju pilotam, vai kāds kāpj uz klāja. Jā, uz klāja kāpa abi pasažieri, un tas bija saņēmis tranzīta vadības jaunāko ziņojumu, ka tagad Kuģis var noteikt izbraukšanas laiku.

Kārtējais “sūdi vagā” mirklis.

Vismaz jau biju pārmeklējis Kuģi, tādēļ man prātā bija daži nodevīgi stūrīši. Novēlos no lāviņas, atcerējos, ka jāpaķer soma, nolēcu pa vertikālo eju uz galveno telpu. Šķērsoju to un devos pa eju uz kravas telpu. Izvēlējos visgrūtāk aizsniedzamo skapīti un pārvietoju tajā esošo saturu, līdz varēju iespraukties tā aizmugurē, kur mani skatam slēpa krājumu saiņi. Pieglaimojos pilotbotam un atgādināju, ka man šeit ir jābūt un nav nekādas vajadzības mani pieminēt kādam citam, tostarp arī pasažieriem un Ostas vadībai. Kuģim nebija drošības kameru (transportiem, kurus nekontrolē korporatīvas politiskas vienības, parasti tādu nav), bet tam bija droni. Izmantojot to skenerus un atfiltrējot man nevajadzīgo apkopes informāciju, es varēju labi izpētīt visas iekštelpas.

Pēc sešpadsmit minūtēm noslēdzās slūžu cikls un ienāca divi pasažieri. Divi uzlaboti cilvēki, kas nesa ceļasomas un kastes, ko es tūlīt atpazīnu. Kaujas aprīkojums, tostarp bruņas un ieroči.

Hmm. Kaujām botus izmantoja biežāk nekā cilvēkus tieši tā paša iemesla pēc, kamdēļ DrošVienības biežāk tika izmantotas nodrošinājuma līgumiem: ja mēs nesekojam pavēlēm, tad mums izdedzina smadzenes. Bet kaujas botu izmantošanu regulēja apvienotas korporatīvo un citu politisko vienību vienošanās. (Lai gan šķita, ka visi atrod veidus, kā tos apiet. Tas bija diezgan bieži sastopams sižets seriālos par dzīvi ārpus Korporācijas Malas.)

Noklausījos, izmantojot dronus un Kuģa kanālu, bet abi cilvēki daudz nesarunājās, tikai salika pa vietām savu aprīkojumu un laiku pa laikam kaut ko piezīmēja viens otram. No kanāla parakstiem zināju, ka viņas sauca Vilkena un Gerta. Būtu pārāk daudz gribēts, lai viņas sarunātos par to, kāpēc dodas uz Milu, bet bija veidi, kā to noskaidrot.

Manas DrošVienības funkcijas lielā mērā bija palīdzēt uzņēmumam ierakstīt visu, ko klienti dara un saka, lai uzņēmums varētu veikt datu izrakšanu un pārdot visu, kas ir kaut ko vērts. (Mēdz teikt, ka labai drošībai ir augsta cena, un uzņēmums to uztver burtiski.) Lielākā daļa ierakstu ir bezvērtīgi un tiek izdzēsti, bet tie vispirms ir jāizanalizē, lai izvilktu labākās daļas. Parasti to dara kopā ar DrošSistēmu, bet es varu to darīt viens, un man vēl arvien bija viss nepieciešamais kods. Tas aizņēma vietu manā krātuvē — vietu, ko varēja izmantot medijiem —, bet šo kodu es nevarētu tik vienkārši aizvietot.

Kamēr abi cilvēki izņēma no skapīša — kurā neatrados es — krājumus un iekārtojās, es pielāgoju dronu kodu, lai tie varētu veikt ierakstu. Kad tiks savākts pietiekami daudz datu, varēs fonā palaist to analīzi.

Kuģim atbrīvojoties no doka un sākot ceļojumu uz Milu, es jau atkal skatījos savu jauno seriālu.

Lai nokļūtu līdz Milu, bija nepieciešami divdesmit Kuģa vietējā laika cikli.

Nebiju gaidījis, ka tas mani tik ļoti kaitinās. Esmu bijis transportēšanas kastēs un labošanas kārbās daudz ilgāk, un daudzi no šiem ceļojumiem notika, pirms biju uzlauzis savu vadības moduli un sācis lejupielādēt medijus. Bet es biju atradinājies ceļot kā krava — pat ar visām jaunajām programmām, seriāliem un vairākiem simtiem grāmatu, ko caurskatīt. Kabīne, kurā atpūsties ceļotājiem, man nebija likusies nepatīkama,

un es biju pavadījis trīs citus transportbraucienus — tostarp ceļojumu ar DiPTu — lielākoties nekustīgi. Man nebija skaidrs, kur ir atšķirība. Lai gan varbūt bija gan skaidrs: pārējās situācijās man bija iespēja kustēties, kad vien to vēlējos.

Lai kā tas nebūtu, jutos atvieglots, kad Kuģis paziņoja, ka tuvojas Milu. Pēc divām minūtēm sapratu, ka uztveru stacijas kanālu, bet tajā nekā nav. Parasti kanālā ir kustības un nolaišanās informācija, iespējamās navigācijas bīstamības, ziņas ceļotājiem — kaut kas tāds. Tagad nebija nekā. Pārjautāju Kuģim, kas ziņoja, ka nekādas citas transporta kustības te nav, bet tas saskan ar viņa iepriekšējo pieredzi, nolaižoties šajā stacijā. (Reiz biju skatījies seriālu, kurā figurēja mirusi rēgu stacija, un, labi, tas bija maz ticams, bet drošs paliek drošs.)

Klusums tik un tā bija nedaudz satraucošs. Stacija bija trīsstūraina un mazāka nekā RaviHyal. Skeneris uzrādīja divus kuģus stacijas dokos un saujiņu atspoļu — tā bija tikai neliela daļa no stacijas kapacitātes.

Kuģis jau bija sagatavojies pieslēgties dokiem, kad es beidzot kaut ko izdzirdēju kanālā. Sveiciens izklausījās gana normāls, bet stacijas saraksts gan radīja iespaidu, ka infosistēma ir sagājusi grīstē. Šeit bija saraksts ar uzņēmumiem un pakalpojumiem, bet katru ierakstu papildināja ziņa par to slēgšanu vai neaktivitāti. Tā ka varbūt šeit nespokojās, bet tomēr stacija balansēja uz nāves/neaktivitātes robežas.

Gaidot, līdz Kuģis pabeigs nolaišanos dokā, pārbaudīju savas analīzes rezultātus. Vilkena un Gerta bija drošības konsultantes, kuras bija noalgōjusi faktu izpētes grupa, ko savukārt finansēja Neatkarīgie SalduDusuPēt-nieki. NS bija iesnieguši GrayCris atstātā teraformēšanas projekta pamestības statusa ziņojumu un uzstādījuši savilcēju, lai nodrošinātu, ka šis komplekss nesabrūk, un tagad sāka formālo pārņemšanas procesu. Izpētes grupas uzdevums bija doties kompleksā un sniegt ziņojumu par tā stāvokli.

Šis bija tieši tāds līgums, kam nodrošinājuma uzņēmumi piedāvā DrošVienības, līgums, kura ietvaros es biju strādājis vairāk reizi, nekā

biju saglabājis atmiņā. Bet, spriežot pēc Vilkenas un Gertas sarunām pēdējo divdesmit ciklu laikā, kļuva skaidrs, ka šeit nebija tāda uzņēmuma un nebija DrošVienību. Centos neuztvert to personiski.

(Ja šeit būtu iesaistīts nodrošinājuma uzņēmums ar DrošVienībām, tad man būtu jāatsakās no... ko nu es te darīju. Izmaiņas manā konfigurācijā varētu apmullkot skenerus, bet ne citu DrošVienību, un ikviena Vienība, mani pamanījusi, nekavējoties par to ziņotu savai CentrSistēmai. Es pats būtu par sevi ziņojis uz karstām pēdām. Patvaļīgas DrošVienības ir nolādēti bīstamas, ticiet man.)

Gaidot, līdz Kuģis pabeigs nolaišanās procedūru, sapratu, ka spaiļu saslēgšanās dimdešana noslāpēs nelielu kustību radītās skaņas. Pavilku tuvāk savu somu, pavēru labās rokas ādu, kur tā saskārās ar enerģijas ieroča stobru, un ievietoju spraugā visus līdzpaņemtos atmiņas čipus. Sajūta bija savāda, spiedoša, bet es pie tās pieradišu. Mugursomu nāksies atstāt skapītī.

Mēs nolaidāmies, Vilkena un Gerta savāca mantas un devās cauri slūžām uz staciju. Kārpoties ārā no skapiša, izmantoju stacijas publisko kanālu, lai uzlauztu tās drošības sistēmu. Lielākā daļa kameru nebija aktīvas, un skeneri pārbaudīja tikai un vienīgi atmosfēras drošību un noteica, vai nav radušies bojājumi. Viņi bija vairāk satraukušies par to, ka salūzīs aprīkojums, nekā par to, ka cilvēki varētu mēģināt to sabojāt vai nozagt — bet varbūt tas tādēļ, ka stacijā nebija pārāk daudz cilvēku.

Kad biju sakārtojies skapiša saturu un pārliecinājies, ka neesmu atstājis savas klātbūtnes pēdas, nedaudz palūrēju apkārt, vai cilvēki nav neko aiz sevis atstājuši. Nekā. Mirkli vilcinājos, prātodams par Kuģa droniem. Tā kā šeit nebija daudz kameru, uz kurām es varētu paļauties, droni būtu patīkams atbalsts. Bet remonta droni bija daudz lielāki nekā tie, ar kuriem biju pieradis strādāt — lielākoties tādēļ, ka tiem bija nelie-las rokas un plaukstas, ar kurām veikt apkopi. Nospriedu, ka atņemt kādu no tiem Kuģim nebija puļļu vērts.

Es tomēr veicu dažas citas pārmaiņas. Liku, lai Kuģis sevi reģistrē ostas grafikā kā apkopē esošu, un liku tam domāt, ka tam nepieciešama mana atļauja, lai izlidotu. Tā kā Kuģis pats sevi aprūpēja un uzņēmumam, kam tas piederēja, šajā sistēmā nebija pat ne tirgus būdiņas, nedomāju, ka atrastos kāds, kas papulētos noskaidrot, kas ar kuģi notiek, ja vien tas neaizkavēsies ilgāk kā dažus ciklus. Ņemot vērā to, cik maz kuģu bija dokos, man nebija vēlmes šeit iestrēgt.

Kad izgāju cauri Kuģa slūžu ciklam, izkāpšanas zona bija tukša. Pietiekama apgaismojuma trūkums izveidoja daudzas ēnas, kas tomēr nespēja noslēpt skrāpējumus un traipus uz milzīgajiem grīdas paneļiem. Gaisa padeves plūsmā slidēja vientuļš pārtikas papīriņš, it kā tam vairs nebūtu jābēg no tīrītājiem. Nebija ne dronu, ne krāvējbotu. Ārpusē divi milzīgi botu vadīti celtņi patlaban noņēma Kuģa kravas moduļus, lai veiktu pārkraušanu, un es jutos atvieglots, dzirdot to attālo blikšķināšanos un jūtot, kā tie sūta viens otram datus pa stacijas citādi kluso kanālu. Man nepatīk lauzties cauri zālēm ar cilvēku pūļiem, kur visi redz mani un mēģina ieskatīties acīs, bet pretējā situācija savādā kārtā bija tikpat spocīga.

Vienā no nedaudzajām atlikušajām drošības kamerām ieraudzīju Gertu un Vilkenu un sāku viņām sekot. Abas devās prom pa izkāpšanas zāli, nevis augšup uz dzīvojamajiem stāviem. Kanālā nebija tūristiem paredzētas kartes, bet uzlauztās kameras sniedza man pieeju arī stacijas apkopes kanālam, no kurienes savācu stacijas shēmu. Visas zonas, izņemot tās, kas bija vitāli nepieciešamas stacijas uzturēšanai, bija izslēgtas. Prātoju, vai Neatkarīgo SalduDusuPētnieku prasība atjaunot pamesto projektu šeit, tranzīstacijā, tika uzņemta ar sajūsmu. Man jau tagad šī vieta ne pārāk patika, un es pat nebiju spiests te dzīvot.

Esmu izstrādājis kodu, kas ļauj iesaldēt kameras un izdzēst sevi no attēliem. Esmu izmantojis to daudzkārt sarežģītākos apstākļos, un nu

es to pārveidoju, lai tas darbotos ar stacijas aizsargāto drošības sistēmu. Lai gan, godīgi sakot, lielākās bažas bija par to, ka termināļa galā mani pamanītu kāds cilvēks un nodomātu: *Hei, kas tas tāds?* Par laimi, stacija lielākoties slīga tumsā.

Sekoju Vilkenai un Gertai līdz izkāpšanas zāles beigām un augšup pa rampu uz telpām, kas shēmās bija atzīmētas kā Ostas vadības / Kravas pārbaudes birojs.

Dodoties garām slūžu kamerai rampas augšgalā, man tieši pretī uzzibsnīja kaut kas spilgts un krāsains, un es gandrīz vai iekliedzos. Tā bija kravas servisa reklāma, ar marķējošo krāsu — tādu, kas reaģē uz kustību, — uzzīmēta uz grīdas. Katram gadījumam tā iemeta kanālā arī nelielu videoklipu — ja nu jūs būtu kaut kā palaidis garām tieši sejā spīdošo krāsas bliezienu. Parasti šos marķierus izmanto tikai avārijas procedūrām, jo tie darbojas arī tad, ja nav strāvas. Nekad agrāk nebiju redzējis, ka tos izmantotu reklāmām. Visa marķieru būtība ir tur, ka strāvas padeves pārtraukuma gadījumā tie būtu vienīgās redzamās zīmes, tādēļ viegli pamanāmas. Jau tā bija grūti panākt, lai stulbie cilvēki sekotu marķieriem uz drošām telpām, kur nu vēl ar reklāmām, kas lec sejā, aizsedzot skatu uz avārijas ceļu...

Atgādināju sev, ka dabūt cilvēkus drošībā vairs nav mans uzdevums. Man tik un tā riebās marķieru reklāmas.

Vēlreiz ieskatījos kamerās un ieraudzīju, ka Vilkena un Gerta ir atradušas Ostas vadības zonā kādas dzīvības pazīmes. Viņas stāvēja pie biroja centra ar trim burbuļlogu stāviem, no kuriem varēja noskatīties uz to, kam vajadzētu būt stacijas tirdzniecības centram. Tā bija atklāta telpa, pār kuru stiepās dažas transportcaurules, kā arī karājās milzīgs lodveida ekrāns, kas patlaban bija dikstāvē. Laukumu aptvēra daudzstāvēgas, tumšās ēnās tītas darba ēkas un tukši skatlogi vietās, kur vajadzētu būt kafējnīcām, viesnīcām, kravas brokeriem, ceļojumu kantoriem, tehnikas veikaliem un kam tik vēl ne. Liela daļa no tā visa izskatījās nepabeigta, it kā

neviens tur nebūtu ievācies, un pārējie bija slēgti — aiz tiem nebija palicis nekas, tikai daži pamesti, gaisā plīvojoši ekrāni.

Nogriezos gaitenī, kas vestu prom no Ostas vadības rajona uz galveno mītnes kompleksu — ja tāds te būtu. Gāju gandrīz pilnīgā tumsā, līdz atradu tukšu nodalījumu kaut kam, kas tā arī nebija uzstādīts, un ieritinājos tajā. Nu es varēju sekot līdz kamerām, neraizējoties par to, ka kaut kāds garāmejošs stacijas darbinieks varētu mani pamanīt. Manā kanālā pazibēja apkopes/ierocu skenēšanas drons; es to satvēru un pārņēmu kontroli. Tas bija devies dīkā apgaitā pie Ostas vadības birojiem, un es to izmantoju, lai iegūtu labāku skatu un skaņu nekā no statiskās drošības kameras.

Vilkēna un Gerta runāja ar diviem jauniem cilvēkiem. Turpat blakus stāvēja arī cilvēkveidīgs bots. Nebiju kādu laiciņu tādu redzējis dabā — tikai izklaides kanālos. Korporāciju teritorijā tie nav izplatīti, jo nav daudz kā tāda, ko specifiskam uzdevumam paredzēts bots neizdarītu labāk, un, tā kā ir pieejams kanāls, botu datu uzglabāšanas un apstrādes spēja nešķiet nekas īpašs. Atšķirībā no konstruktiem viņiem nav klonētu cilvēka audu, tie ir tikai kails metālisks bota ķermenis, kas var pacelt kaut ko smagu — bet ne tik labi kā krāvējbots vai jebkāds cits kravas pacelājs.

Dažos manis redzētajos izklaides medijos tos izmantoja, lai atveidotu ļaunās patvaļīgās DrošVienības, kas apdraudēja galvenos varoņus. Nav jau tā, ka tas mani īpaši aizkaitinātu vai kā. Patiesībā tas bija labi, jo tad cilvēki, kas nekad nebija strādājuši ar DrošVienībām, sagaidīja, ka mēs izskatīsimies pēc cilvēkveida botiem, nevis tā, kā mēs patiesībā izskatāmies. Mani tas nemaz nekaitināja. Vispār necik.

Biju tik ļoti aizņemts, tiekot galā ar savu neaizkaitinājuma uzplūdu, ka nācās patīt atpakaļ drona kameras ierakstu. Pirmais jaunais cilvēks teica: “Es esmu Dona Abīna.” Viņa pamāja uz otra jaunā cilvēka pusi. “Tā ir mūsu kolēģe Hirune, un mūsu asistents Miki.” Viņa mirkli vilcinājās. “Vai nodarbinātības aģentiem bija laiks jums izstāstīt par darāmo?”

“Viņi teica, ka tas esot miesassarga darbiņš.” Vilkena pameta skatienu uz botu, kuru acīmredzot sauca Miki. Tas tur stāvēja, piešķiebis galvu, un blenza uz viņu ar milzīgām lodveida acīm. Nebija ierasts, ka cilvēks iepazīstina ar botu — tas tā, maigi izsakoties. Gerta izskatījās tā, it kā mēģinātu noturēt seju profesionāli neizteiksmīgu. Vilkena turpināja: “Jūs dodaties uz teraformēšanas kompleksu, lai veiktu sākotnējo apskati, un jūsu līgumā ar Neatkarīgajiem SalduDusuPētniekiem paredzēta drošības komanda.”

Abīna pamāja. “Ceru, ka mums jūs īsti nevajadzēs. Bet uzņēmums, kas pameta kompleksu, neuzturēja satelītnovērošanu, un kopš viņu aiziešanas neviens tajā nav iegājis. Mēs pieņemam, ka tas ir pamests, bet nevaram zināt droši.”

“Aģents teica, ka tā ir potenciāla problēma,” Gerta teica. “Teraformēšanas vairogs liedz veikt skenēšanu no ārpusēs?”

Hirune atbildēja: “Jā. Mēs zinām, ka komplekss ir stabils, pateicoties NS izvietotajam savilcējam, bet tas arī viss. Stacija to novēro, bet, kā redzat, šeit nav patruļkuģu.”

Viņa gribēja teikt – pastāv iespēja, ka kompleksā ir ieviesušies sirotāji. Bet, ja viņi to būtu izdarījuši, tad tie noteikti nav īpaši labi sirotāji, ja jau reiz ignorējuši šo staciju. Turklāt sirotāji parasti iebrūk un laižas, nevis dīki mitinās brūkošā teraformēšanas kompleksā.

Patiesībā mana drošībasniēka pieredze liek domāt, ka ikviens, kas gribētu dīki mitināties brūkošā teraformēšanas kompleksā, radītu daudzkārt vairāk bažu nekā sirotāji.

Gerta un Vilkena saskatījās. Varbūt viņām prātā bija ienākusi tā pati doma. Vilkena jautāja: “Vai pastāv iespēja, ka kompleksā tā pamešanas laikā bija aktīvi organismi?”

“Bioloģiskās matricas tiktu noslēgtas un varbūt pat iznīcinātas pirms personāla aiziešanas,” Hirune atbildēja. Viņa novicināja roku, it kā aizmestu kaut kādu sīkumu. “Pat ja ne, tad iespēja, ka tās radītu gaisa piesārņojumu, ir ārkārtīgi neliela.”

Vilkenas sejas izteiksme nezaudēja profesionālo mieru, bet viņa uzstāja: “Es domāju kaut ko lielāku par baktērijām. Organismi, kas ir pietiekami lieli, lai radītu fizisku apdraudējumu?”

Skaidrs, tātad pat es zināju par teraformēšanu vairāk nekā viņas abas.

Hirunes sejā nu parādījās tukša izteiksme, un viņa iekoda lūpā — šāda seja man asociējās ar situācijām, kad cilvēks mēģina neparādīt, ko jūt. It īpaši tad, ja šī sajūta ir “kāds nupat pateica kaut ko nereāli smieklīgu”. (Tāpēc man bija tik grūti atteikties no bruņām — sejas izteiksmju slēpšana nav viegla pat cilvēkiem.)

Donas Abīnas acis samiedzās smieklos, bet tas izskatījās drīzāk tā, it kā viņas ar Hiruni domātu par vienu un to pašu joku. “Matrica nedarbotos ne ar vienu organismu, kas lielāks par baktēriju. Un patiešām nebūtu nekāda iemesla uz kompleksu nogādāt jebkādus lielākus organismus. Protams, mēs nevaram droši zināt, ka viņi to nedarija. Tādēļ ievērot piesardzību ir saprātīgi.”

Vilkena šķietami to pieņēma vai vismaz neuzdeva vairāk jautājumu. Tas principā bija saprotami. Drošības konsultanta darbs ir skeptiski izvērtēt savu klientu pārliecību, ka viss ir kārtībā. (DrošVienību klienti vismaz paši cits citu pārliecināja par to, ka viss ir kārtībā, kamēr tavs uzdevums bija stāvēt pie sienas un gaidīt, līdz viss saies totālā grīstē.)

Abīna un Hirune aizveda drošības konsultantes pie Ostas vadības, kur viņām bija iekārtota mītne kopā ar stacijas bāzes personālu. Viņas apsprieda pilna uzdevuma izklāstu, komandas sagatavošanu un izbraukšanu, kas bija paredzēta pēc sešpadsmit stundām. Miki, cilvēkveida bots, sekoja, tad apstājās. Tas pagriezās un paskatījās uz augšu, uz dronu, kuru es biju pārņēmis. Tā galva piešķiebās, un es sapratu, ka tas koncentrējas uz kamerām.

Palaidu dronu vaļā, izdzēšot tā atmiņā pagaidu pārņemšanu. Tas apjucis nosūtīja Ostas vadības sistēmai prasību pēc jauna virziena, tad aizblandījās atpakaļ apgaitas maršrutā.

Miki nekustējās — tas vēl arvien blenza tumsā ar savām necaurspīdīgajām acīm. Kanāls bija tīrs, tas nevarēja zināt, ka esmu šeit.

Tad Miki nosūtīja bezvirziena klauvējienu. Tikai saucienu tumsā, kā jautājot, vai tur ir kāds, kas vēlētos atbildēt.

Es pārbaudījos, vai no manis neplūst signāls, savilku ciešāk mūrus un atgādināju sev, ka jābūt piesardzīgam. Tas, ka stacijas kanāls bija kluss, nenozīmēja, ka neviens neklausās. NS komanda darbotos kanālā, izmantojot līdzīgu paņemto sistēmas aprīkojumu, bet kāds no stacijas komandas deva pavēles celtnu botiem un varbūt vēl arvien pārbaudīja drošības ziņojumus.

Šī stacija bija tik klusa, ka varbūt Miki bija ievērojis marķiera reklāmu, ko biju aktivizējis. Varbūt tas bija dzirdējis čukstu citādi tukšajā kanālā, kas šķita tik biedējošs, ka pat es sajutos neomulīgi. Beidzot Miki pagriezās un sekoja īpašniecei Ostas vadības kompleksā.

Izslidēju no nodalījuma un devos tālāk pa tumšo koridoru, lai atrastu labāku slēpni.

Meklēju ceļu cauri apkopes ejām un kravas gaitenīiem, līdz nonācu tukšā komercplatībā netālu no Ostas vadības. Rūpīgi pastrādājis, beidzot tiku pie divu Ostas vadības birojā izvietoto drošības kameru attēla. Jā, divu. Bija savādi būt starp cilvēkiem, kas pastāvīgi neizmantoja Droš-Sistēmas vai CentrSistēmas, vai dronus, lai nemitīgi novērotu visu, ko nu kurš dara, un paļāvās uz cilvēkiem, kas to pārraudzīja. Turklāt viena kamera bija ostas transporta vadības centrālajā telpā, bet otra — šā tā pielāgotā centrālē, kas tagad bija stacijas vadība: divās vietās, kuras bija stratēģiski vissvarīgākās, ja gadījumā kaut kas noiet greizi. Citiem vārdiem sakot, tā nebija ne ēdamzāle, ne labierīcības vai privātās telpas. Izskatījās teju vai tā, ka šeit nevienam nerūpēja, ko citi dara vai saka, ja vien viņi

akurāt nemēģina uzlaist gaisā staciju vai sadragāt liftus. (Pēc tam kad biju pavadījis tūkstošiem stundu, analizējot un dzēšot video, kuros cilvēki ēd, nodarbojas ar seksu vai higiēnas procedūrām, vai izvada no ķermeņa liekos šķidrumus, šeit jutos pateicīgs — bet tik un tā.)

Par laimi, NS ekspedīcija un stacijas personāls šķita esam diezgan nevērīgi, un es paguvu notvert sarunas fragmentu, kurā dzirdēju, ka pirmais novērtējums būs īss — tikai divpadsmit stundas kompleksā, lai veiktu sākotnējo tā stāvokļa noteikšanu, tad atgriezties stacijā, lai analizētu iegūtos datus, tad paņemt atpūtas pauzi un pēc tam doties atpakaļ. Tas izklausījās izcili. Ar divpadsmit stundām vajadzētu atliku likām pietikt, lai atrastu to, ko meklēju.

Dzirdēju arī, no kura doka izlidos viņu kuģis un kad viņi iekraus tajā nepieciešamos krājumus. Man vēl arvien vajadzēja iekļūt ekspedīcijas kuģī. Bet, tā kā tam nebija nevienas — vai varbūt bija, bet tikai dažas, — aktīvas sistēmas, ar kurām strādāt, man nebija diži daudz izvēles.

Man būs jāsadraudzējas ar stulbo luteklīti robotiņu.

Sveiks, Miki.

Tas nekavējoties atbildēja: *Sveiks! Kas tu esi?*

Izmantoju adresi, no kuras bija nācis Miki klauvējiens, lai izveidotu drošus sakarus. Abīna un pārējie bija pabeiguši sagatavošanās darbus un nu izmantoja atpūtas periodu pirms došanās uz teraformēšanas kompleksu. Tas nozīmēja, ka man bija trīs stundas, lai savaldzinātu robotu. Nedomāju, ka vajadzēs tik daudz laika.

Es teicu: *Esmu drošības konsultante. Neatkarīgie SalduDusuPētnieki noslēdza līgumu ar manu drošības uzņēmumu, lai jūsu komanda veiksmīgi noslēgtu misiju.* Tas mēģināja kanālā nosūtīt ziņu Abīnai, bet es viņu bloķēju. *Tu nedrīksti nevienam teikt, ka esmu šeit.* Biju gaidījis, ka viņš man

jautās, kā esmu pamanījies pārņemt viņa kanālu, kā esmu nokļuvis stacijā. Biju domājis, ka man ir izdevies ieplānot lielāko daļu jautājumu, uz kuriem man bija gatavas atbildes.

Tas teica: *Bet kāpēc ne? Es saku Donai Abīnai visu. Viņa ir mans draugs.*

Godīgi sakot, kad nosaucu viņu par luteklīti, es biju domājis, ka pārspilēju. Šis būs vēl kaitinošāk, nekā es biju gaidījis, un es biju gaidījis diezgan augstu aizkaitinājuma līmeni, varbūt pat līdz 85 procentiem. Nu es sastapos ar 90, varbūt pat 95 procentiem.

Man izdevās neizpaust savu reakciju kanālā. Tas nebija viegli. Teicu: *Tam jābūt noslēpumam, lai Dona Abīna un pārējie būtu drošībā. Mēs nevaram riskēt ar to, ka par to kāds uzzina.*

Okei, tas atbildēja. Nevarēju spriest, cik nopietni tas to domāja. Nevar būt, ka viss būtu tik vienkārši. Varbūt tas tikai spēlēja līdzī, līdz gūs iespēju ziņot par mani? Bet Miki teica: *Apsoli man, ka Dona Abīna un visi mani draugi būs drošībā.*

Man radās baisa sajūta, ka tas to domā nopietni. Nebiju gaidījis DiPTa līmeņa robotu, bet jēzuliņ balto. Vai cilvēki tiešām bija viņu ieprogrammējuši bērnišķīgu — vai, drīzāk, miļdzīvniekam līdzīgu? Vai arī tā kods bija attīstījies pats, atbildot uz to, kā pret to izturējās?

Brīdi vilcinājos, jo, lai gan man negribētos redzēt, kā (atkal jau) tiek nogalināts bariņš cilvēku, es nebiju viņu DrošVienība un pat ne viņu falšais uzlabotais cilvēks, drošības konsultante. Ir grūti nodrošināt, ka ar cilvēkiem nekas nenotiek, ja tu pat nevari ļaut viņiem tevi ieraudzīt. Bet Miki gaidīja, un es gribēju, lai tas man uzticas, un es teicu: *Es apsolu.*

Okei. Kā tevi sauc?

Tas mani pārsteidza nesagatavotu. Botiem nav vārdu, DrošVienībām nav vārdu. (Es biju piešķīris sev vārdu, bet tas ir privāts.) Tādēļ izmantoju gandrīz to pašu vārdu, ko biju pateicis Eiresam un pārējiem — maniem nabaga dumjajiem cilvēkiem, kas bija pārdevuši sevi

uzņēmumam un ap šo brīdi droši vien aptvēra, cik draņķīgs ir šis darījums. *Rina. Drošības konsultante Rina.*

Tas nav tavs īstais vārds. Kanālā jutu, ka Miki ir patiesi apjucis. *Tas neizklausās pēc tevis.*

Acīmredzot tas pa kanālu saņēma vairāk datu, nekā sākumā biju iedomājies. Tā tik vēl trūka. Nebiju sagatavojies šādam pavērsienam, un manā krājumā nebija nekā tāda, kas man palīdzētu visu nesadirst. Pārslēdzos uz atklātību (zinu, es arī esmu pārsteigts) un teicu: *Rina ir vārds, kādā es gribu tikt saukta. Savu īsto vārdu es nevienam nesaku.*

Okei. Es saprotu, Rina. Es nevienam neteikšu, ka tu te esi. Es būšu tavs draugs un palīdzēšu Donai Abīnai un mūsu komandai.

Skaidrs. (Gandrīz vai atbildēju “Okei.”) Nevarēju saprast, vai tā bija standarta atbilde, vai arī Miki man sniedz svinīgu solījumu. Lai nu kā tas būtu, vai nu tas par mani pateiks cilvēkiem, vai nepateiks, un, ja es vispār šo te pasākšu, tad man jāpieņem, ka tas to nedarīs. *Vai tu vari man piešķirt sistēmas pieeju jūsu atspolei? Es gribu pārliecināties, ka tā ir droša.*

Okei. Un caur kanālu tika pārsūtīti dati.

Tas, ko viņi sauca par atspoli, patiesībā bija vietējā mēroga kosmosa izpētes/tranzīta lidaparāts ar diviem komandas mītnes stāviem un kravas telpu, kas bija pārveidota par bioloģijas laboratoriju. Tam nebija dzinēja, kas ļautu šķērsot tārpeju, bet tas varēja doties jebkur citur šajā sistēmā. Nekāda pilotbota, tikai tāda minimālā autopilota sistēma, kādu biju paradis redzēt atmosfēras lidaparātos. Ja visi, kas spēj apieties ar kuģa augstākā līmeņa funkcijām, būtu vai nu beigti, vai nespējīgi to darīt, autopilots daudz nepalīdzētu. No otras puses, nevar nosūtīt iznīcinošu programmatūru, ja nav pilotbota, ko iznīcināt.

Atspolei nebija arī patstāvīgas DrošSistēmas. Mediju saturā, kas nāca no teritorijas ārpus Korporācijas Malas, biju redzējis, ka tur iekšējā drošība radīja mazāk problēmu — visi vairāk koncentrējās uz ārējiem draudiem, nevis savējo kontrolēšanu. Nebiju domājis, ka tā tas ir, bet tas

sakrita ar to, kā neviens neizrādīja interesi par stacijas personāla novērošanu viņu privātajā telpā. Tāpat arī ar to, kā uzvedās klienti no PreservationAux. Sāku prātot, kāda ir pati Saglabāšana, bet tūlīt pat piezīmēju šo domu. Tā droši vien ir garlaicīga vieta, kur visi blenž uz DrošVieņību — tāpat kā jebkur citur.

Miki man sniedza pilnu pieeju, tādēļ es ar viņa atmiņas palīdzību devos iepriekšējo braucieni apskatē. Tā bija jauka atspole, daudz patīkamāka nekā jebkas, ko būtu nodrošinājis mans uzņēmums — pat mēbeļu polsterējums bija tīrs un salāpīts. Vēl viena zīme, ka NS nopietni izturējās pret atjaunošanas projektu: atspole šeit noteikti bija nonākusi transportkuģa kravas vēderā, vai arī to bija atvilcis kravas piegādātājs — tāds kā Kuģis.

Vislabāk būtu, ja es iesētos Miki iekšējā kanālā tā, kā DiPTs bija iesēdies manējā, bet atšķirībā no DiPTa es to nevarēju darīt tik milzīgā attālumā kā starp staciju un planētu. Labā ziņa bija tā, ka uz atspoles bija daudz vietas, kur paslēpties, un man pat nebūtu jāiestūķējas naktsgaldiņā. Sliktā ziņa bija tā, ka man nebūs citu sistēmu, caur kurām skatīties, ne acu, ne ausu — tikai Miki.

Kā tad, es biju sajūsmā.

Miki, man vajadzēs izmantot tavas sistēmas, lai novērotu tavus... Es gandrīz pateicu "klientus". Man vajadzēja teju vai pilnu sekundi, lai saņemtos un lietotu vārdu, kuru Miki gribēja dzirdēt. ...tavus draugus. Man vajadzēs, lai tu esi mana kamera un ļauj man izmantot tavas skenēšanas spējas. Dažkārt man varbūt būs nepieciešams runāt caur tevi, izliekoties, ka esmu tu, lai brīdinātu Donu Abīnu un tavus draugus par to, kas man šķiet bīstams. Vai tu vari man to atļaut?

Protams, ar to pieejas līmeni, ko Miki jau man bija sniedzis, es varētu viņu pārņemt, izdarīt visu, ko gribēju, un izdzēst to visu no viņa atmiņas. Es biju to izdarījis ar Kuģi, bet Kuģis bija zema līmeņa bots un tam nepiemita pietiekami daudz apziņas, lai par to iespringtu. Izdarīt to ar Miki... Bet es nezināju, ko darītu, ja tas atbildētu "nē".

Miki teica: *Okei, es to darīšu, konsultante Rina. Tas izklausās biedējoši, bet es gribu būt drošs, ka nekas nenodarīs pāri maniem draugiem.*

Tas šķita daudz par vienkāršu. Es gandrīz vai nospriedu, ka tas ir slazds. Vai arī... *Miki, vai tev ir dota pavēle uz katru jautājumu atbildēt ar jā?*

Nē, konsultante Rina, Miki atteica un piebilda: Uzjautrinājuma simbols 376 = smaids.

Vai arī Miki bija bots, kas nekad nebija ticis ļaunprātīgi izmantots, kam nekad nebija melots, pret kuru vienmēr bija izturējušies ar dāsnu laipnību. Tas patiešām domāja, ka cilvēki ir tā draugi, jo viņi pret to izturējās kā draugi.

Es devu Miki signālu, ka uz minūti atslēgšos. Man bija uznākusi emocija un bija nepieciešams nedaudz privātuma.

TREŠĀ NODAĻA

Izmantoju stacijas krāvējbotu eju, lai izietu cauri pamestajai tirdzniecības zālei un atpakaļ uz iekāpšanas zonu. Atspole bija dokos Ostas vadības zonā, un, par laimi, tur bija ieslēgta drošības kamera. Varēju apskatīt teritoriju un noteikt, kad tā ir brīva. No Miki kanāla biju uzzinājis, ka divi komandas dalībnieki bija pie vadības paneļa un veica pirmslidojuma pārbaudi, bet pārējie atradās stacijas laboratorijā un nodarbojās ar krājumu pirmsizlidošanas inspicēšanu.

Iesaldēju kameras kanālu uz tieši tik ilgu laiku, lai varētu aizjost pāri ēnainajai iekāpšanas zonai un sasniegt slūžas. Nosūtīju Miki izsniegto ieejas kodu. Slūžas atvērās, izpūšot pārstrādātu gaisu, kas saskaņā ar mana skenera rādījumiem bija daudz tīrāks nekā stacijas gaiss. Tas pilnīgi noteikti smaržoja labāk. Iekāpu iekšā, aizvēru slūžas un izdzēsu savu ienākšanu no ierakstiem.

Noklausījos Miki kanāla saziņu ar cilvēkiem no apskates komandas. Dzirdēju, kā Kaders, viens no abiem uzlabotajiem cilvēkiem pilotiem, kas atradās atspoles vadības stāvā, jautā: *Hirune, tā biji tu?*

Hirune atteica: *Ko? Es vēl arvien esmu Ostas vadībā. Drīz ieradīsimies. Dīvainīgi, man šķita, ka es dzirdu, kā atveras slūžas.*

Žurnālā nav šāda ieraksta, piezīmēja otra pilote, Vibola. Domāju, ka tev ausis sagājušas sviestā.

Tagad man tas jāpārbauda, lai pierādītu, ka tev nav taisnība, Kaders viņai atbildēja.

Es jau biju devies lejup pa eju uz darba telpām, garām biolaboratorijām un uz krājumu glabātuvī. Tur bija paredzēta vieta atspoles krāvējbotam, bet, tā kā kravas telpa bija pārveidota par laboratorijām, bots bija no turienes izvākts. Šī vieta bija plašāka nekā skapītis uz Kuģa, un es vismaz varēju sēdēt uz grīdas un atbalstīties pret sienu, lai gan kājas izstiept nevarēju. Man patiesībā nevajadzēja staipīties, bet tik un tā tas bija patīkami. Šeit bija arī pilnīga tumsa, bet, tā kā man galvā bija dzīvīgs kanāls, tā nebija problēma.

Miki jautāja: *Vai tev viss okei, konsultante Rina?*

Vēlreiz pārliecinājos, ka mūsu savienojums ir drošs, ka cilvēki to nevarēja sadzirdēt un uzlabotie cilvēki — sajūst atbalsi. Tas bija drošs, jo es kontrolēju Miki kanālu, bet es tik un tā pārbaudīšu katru reizi, kad ar viņu sarunāšos — šis vienkārši bija tāds cikls. *Ar mani viss labi. Tu vari saukt mani par Rīnu.* Tas bija nedaudz mazāk kaitinoši nekā “konsultante Rina”. Tad, kad Tapana, Rami un Maro mani sauca par konsultantu, tas mani neaizkaitināja, bet... Nezinu, tagad vienkārši viss bija kaitinoši, un man nebija ne mazākā priekšstata, kāpēc.

Okei, Rina! Miki teica. *Mēs esam draugi, un draugi sauc cits citu vārdā.* Varbūt es tomēr zināju, kāpēc.

Ar Miki acīm vēroju, kā tas palīdzēja ekspedīcijas dalībniekiem atvest pēdējās mantas un pārbaudīt krājumus. Viņi to visu iekrāva pa slūžām un nolika kravas telpā. Klausījos, kā viņi sarunājās kanālā, un visi šķita sajūsmā par to, ka beidzot ir ceļā. Šeit bija četri pētnieki un divi atspoles komandas dalībnieki, visi ilgstoši Neatkarīgo SalduDusu-Pētnieku darbinieki, kas jau iepriekš bija strādājuši kopā un nu nepacietīgi gaidīja, kad parādīsies viņu drošībasnieces. Vienā brīdī Dona Abīna satvēra Miki rokas un smaidīja tā kamerā. Priecājos, ka nebiju mēģinājis kontrolēt Miki kustības, jo atrāvos tik instinktīvi un pēkšņi, ka ietriecos ar galvu kravas telpas sienā.